Дписан кн. 1

Год. 1 Окт. 1927 Г. Кн. 1

Ti A529

ПОЛЕ

Полумесечно списание

За литература и културенъ животъ

Год. I 1927 – 24 V 1938 – 1–18 книжки.
(кн. 1, 10 и 13–18 ненамерени изобщо в Б-ка БП

Съдържание:

РАЗКАЗИ
Лѣтенъ день . . . . . Я. Х. Яневъ

СТИХОТВОРЕНИЯ
Студенти . . . . . П. Каменовъ
Добруджанска пѣсень . . . . . Хр. Добружановъ
Раздѣла . . . . . Ганка Велева
П. К. Яворову . . . . . Наталия Еснерансъ
Униние . . . . . Ив. Х. Василиевъ

ИЗЪ РОМЪНСКАТА ЛИТЕРАТУРА
Разказътъ на Дѣдо Тома . . . . Чезаръ Петреску
Дни на горесть . . . . . П. Черна
Къмъ полето . . . . . Лучиянъ Блага

ИЗКУСТВО
Саломе . . . . . Мински
Г-жа Ф. Б. Петрова . . . . . Яворовски

КРИТИЧЕСКИ ПРЕГЛЕДЪ
Иорданъ Стратиевъ, Липсватъ библиотеки. Къмъ младите и много други бележки

Редакторъ: Янъ Х. Яневъ.

ИНВЕНТАРИЗАЦИЯ
2010 г

НАСОКИ И ЦѢЛИ.

8915/1968

Съ непосиленъ трудъ започваме издаването на полумесечното списание „ПОЛЕ“.

Нашето най искренно желание е да обединимъ цѣлиятъ мислящъ свѣтъ въ нашия край въ едно звено, да му вдъхнемъ самата истина на културния подемъ, да го поведемъ гордо на литературното поприще, кждѣто да проблесне надъ всѣко пагубно влияние на днешния изкълченъ педантизъмъ.

Далечъ отъ политическитѣ борби и затѫпенъ шовинизъмъ, ние си поставяме за сублимна цѣль да създаваме истински художественни творения, да бждемъ огледалото на културния ни животъ.

Въ днешното положение, въ единъ промеждутъкъ на преходъ и анархия въ умоветѣ, угнетяващи до затѫпеность нашитѣ стремления по пѫтя на изкуството, ние, буквално сме изпаднали въ едно помрачение подъ фалшивия натискъ на чуждестранната литература.

Нашитѣ възхищения често достигатъ своя апогей, четейки произведенията на чуждитѣ автори; назъ ни опиватъ възвишенитѣ красоти на далечнитѣ страни, на многолюднитѣ, модерни градове. Безпомощно търсимъ ние красивото задъ планини и океани, напрѣгаме мисли, блѣнуваме, измъчваме се, когато въ сѫщность най-красивото, най-милото, най-близкото до нашитѣ сърдца се намиратъ около насъ.

Погледнете!... Погледнете нашитѣ необятни равнини, кичести, малки гори, живописни брѣгове и грамни скали! Погледнете тихо разъѣлнуваното житно море, натежало съ обиленъ плодъ.... Въ тѣхъ се таятъ мисли и чувства ненъкърнени още отъ зли духове! Въ тяхъ се крияТъ сѫкровищата на нашия животъ! Въ тѣхъ тѫгата е тиха, скръбьта вечна. Цѣли столетия мракъ непрогледенъ се е разстилалъ доволно надъ тѣхъ, цѣли вѣчности въ тиха забрава сълзи сѫ ронели тѣ . . . . .

Години минаха вече.... По нижението на тия дълги и скучни години, ние бѣхме нѣми и смирени свидетели на появата на нѣкоя едва ли не гаснѣеща звѣзда надъ мъглявия хоризонтъ. Ала веднага, надъ всичко и винаги проблѣсваше, съ цѣлото си вѣличие огромния бюстъ на почтения ни натрапникъ: Общественното мнение и.. тъма! Сѫщата оная убийственна тъма, която тъй-любезно покрива всичко подъ своя мантелъ.

Ето всесилниятъ факторъ на колебанията на нашия уровенъ. То е срастнало неразривно около насъ, въ самитѣ насъ, мощенъ и гордъ въ всѣко врѣме, здраво държащо поводитѣ на всѣки подемъ, всѣко начинание на умственния животъ. И то, тъй високо стоящо надъ нашето малодушие, постепенно и незабелѣзано примамва всѣка една страняща се личность по пѫтя на опредѣленото и съ единъ забавенъ хуморъ, присѫщъ само нему, приспива ги въ тежка летаргия. То, общественото мнение, вѣчно ненаситно доволно витае надъ самитѣ насъ и безгрижно пѣе всепобедния си маршъ . . . . .

. . . . Сп. „Поле“ изключително ще се занимава съ селския ни битъ и провинциаленъ животъ, поставяйки единственната задача да насърчава младитѣ добруджански писатели, поети и художници. Въ културния отдѣлъ ще се даватъ вѣсти за проявъка на творчеството и изкуството отъ цѣлия свѣтъ, съ специаленъ отдѣлъ за театъръ и музика. Въ всѣки брой ще се водятъ редовно вести за интернационалния интелектуаленъ животъ, съ репродукции отъ наши млади добруджански художници и преводи отъ ромънската литература.

„ПОЛЕ“

ЛѢТЕНЪ ДЕНЬ.

Я. Х. Яновъ

Горещъ, юлски день. Нито едно облаче не се мѣркаше на небето.

Силно се похлопа на пѫтнитѣ врата.

Дѣдо Найденъ, доста нагърбенъ старецъ, бързо, бързо излезе отъ кѫщи, пазейки сѣнка на очитѣ съ едната си ржка и се опѫти къмъ вратата, но веднага се върна и като че ли не смѣеше да влезе вѫтре. По старческото му лице, набръчкано и изпито, видимому се изразяваше голѣмо неспокойствие. Съ върха на тоягата си той нервно зачопли малки камъчета, затриваше ги съ единия кракъ и цъкаше езикъ. Ржката му, която държеше тоягата, трепереше. Нѣкакъ нерешително погледна вѫтре, одръпна се, наведе глава, помисли малко и бавно закрачи къмъ другия край на кѫщата, чукайки съ тоягата си по каменнитѣ плочи. Съ сѫщитѣ крачки той се върна, боязливо надникна отъ вратата, втренчи погледъ на земята и разсеяно продума:

—Остави прането булка . . . Повикалъ ни Димитъръ . . . .

Той се оттегли и захапа устни; помисли, че се издаде. Гласътъ му развълнуванъ, съвсемъ хрипкавъ, като че ли се изтръгна отъ нечий други устa.

—Побързай, булка, побързай... да тръгнемъ, до като е раничко. . . . — Този пѫть той повтори доста високо за да скрие вълнението си.

Отъ първомъ снаха му нищо не можа да разбере, но повторно, когато чу дрезгавиятъ му пресипналъ гласъ, тя остави прането и бършейки ржцетѣ си отговори:

—Ей сега, на̀ . . . Кой бѣше . . . —Тя не довърши. Подъ набръчканото чело и свити вежди на стареца, ядно и сурово гледаха очитѣ му. Тя се подчини машинално и се приготви.

—Дрехитѣ му? Да ги взема ли . . . а? . .

—Вземи! — Отсече старецътъ и се опѫти къмъ вратата.

Средъ широката улица дѣцата се вардаляха въ праха и високо крещяха. Дѣдо Найденъ, подпирайки се на тоягата си, силно наведенъ, бързо крачеше; следъ него вървеше младата му снаха, доста хубава жена, съ набито телосложение и червени страни.

И двама мълчаливо вървяха: той напредъ —тя на нѣколко крачки подиръ него.

На края на града, дветѣ машини-харманки, поставени близо една до друга, едва се виждаха отъ прахъ. Отъ врѣме на врѣме парнитѣ котли, откъслечно и дрезгаво свиреха, като даваха сигналъ на каруцаритѣ да побързатъ съ снопитѣ. Виковете на работницитѣ, шумътъ на колата около машинитѣ, като че ли се сливаха в'едно съ бученето на батозитѣ и всичко се смесваше въ единъ страшно-зловещъ вой, който, като че идеше нѣкѫде изъ земнитѣ дълбочини.

Никѫде по полето не се виждаше зеленина. Всичко подъ палящитѣ слънчеви лѫчи бѣше изгоряло, пожълтяло и увѣхнало. Отъ продължителната суша и дневниятъ пекъ земята бѣше набраздена съ широки, разклонени пукнатини.

Дѣдо Найденъ се спря, измъкна голѣмата си пъстра кърпа отъ пояса, избърса потьта отъ лицето си и се обърна назадъ.

Татъкъ, на широко се простираше малкото градче съ белитѣ кѫщя, които, като че ли играеха подъ слънчевия пекъ.

—Горещо . . . У-у-у . . . Е, лѣто, . . . лѣтенъ день . . .

Снаха му нищо не отговори и двама продължиха своя пѫть, къмъ близкото село, всѣки се задълбочилъ въ своитѣ мисли.

Какво ли ще бѫде? Дали падна отъ каруцата или изтърва конетѣ? Да обади на снаха си... Не, жената не трѣбва да знае такива работи. А пъкъ, може би, да бѫде нищо и никаква рана или повѣхване, или пъкъ. . . .

И вдълбоченъ въ тия мисли, дѣдо Найденъ усилено крачеше по прашния друмъ.

Отъ петимата сина, на стари години остана той съ най малкия, Димитъръ. Още преживе на покойната му съпруга, въ течение на една година двамата се поминаха отъ скоротечна туберкулоза. Другитѣ двама безследно изчезнаха въ войната. За тѣхъ той нищо не знаеше, но надеждата не го напущаше, че единъ день ще се завърнатъ, както мнозина други.

Димитъръ бѣ буенъ и често се напиваше. Ала щомъ се ожени, напусна пиянството, не буйствуваше и на време ее прибираше въ кѫщи. И не напразно дѣдо Найденъ думаше на снаха си, когато Димитъръ се връщаше наврѣме, накупилъ разни работи.

—Е-хе! . . Видишъ ли? Нашиятъ Димитъръ, като че ли става съвсемъ другъ човѣкъ, откакто се е задомилъ. —И топла радость огрѣваше сърцето на стареца.

Вършидбата бѣше въ пълния си разгаръ. Димитъръ караше снопи съ каруцата си. Легналъ на снопитѣ той чакаше своя редъ и наблюдаваше работницитѣ на батозата, какъ бавно и лениво подаваха снопитѣ на барабана. Той не можа да се стърпи.

—Оставете, оставете . . . и азъ малко да подамъ . . . Той скочи на батозата и почна да работи.

—Давай! давай! . . .

—Ще се затъкне, каиша ще отхвърли, разпилявай, разпилявай снопитѣ! . . . Ха, така! . . . Разпилявай!—Викаше машинистера. Хей тъй се работи! Виждате ли? . . .

Машиниства се качи на батовата. Двама та барабанджии отстѫпива на страна.

—Ха, така! . . . Кой каквото ще да казва. Само единъ, като този, тъкмо четирма ще замести, като васъ. — Викаше машинистера, някакъ подигравателно, като го тупаше по рамото.

Димитъръ насърченъ отъ неговитѣ думи почна да работи още по-бърже и разпалено. По

нѣкога той пущаше цѣли, неотвързани снопи, но докато ги погълне барабана успѣваше да ги развърже. Безъ да прекъсне работата той си отриваше потьта ту съ единия ржкавъ, ту съ другия и запъхтянъ, непрекъснато викаше:

—Давай! . . . Давай! . . . Хей!... Отвързвай!... По-бърже .. давай!..

Отвързачитѣ бутаха сноповетѣ съвсемъ цѣли и неотвързани; отъ дветѣ му страни безразборно заваляха снопи и докато той поемаше първия, полетяваше втори, трети. Безъ да чувствува никаква умора той тикаше съ едната си ржка, блъскаше съ гърди, поемаше съ другата и продължаваше да храни батозата съ още по голѣма ловкость и горещина.

Развърза се една отчаяна, безумна работа. Машинистера скачаше на мѣстото си, разперилъ ржце, превиваше се отъ смѣхъ и крещеше:

—Хе-и-й . . . Снопи!... Снопи...

Дива, безумна радость изразяваха напрашенитѣ и потни лица на работницитѣ; очитѣ имъ странно свѣтяха. Но изведнажъ Димитъръ силно се наклони къмъ барабана и нададе ужасенъ викъ. Машинистера съ помоща на барабанджитѣ, веднага го измъкнаха назадъ.

По даденъ знакъ машината се спря. Още на часа, почти всички работници се натрупаха около батозата.

Димитъръ, увисналъ въ ржцетѣ на машинистера, едвамъ се държеше на крака и нѣкакъ втренчено и плахо гледаше въ очитѣ на обикалящитѣ го работнаци и другари. Лицето му побледня като платно, откъслечно и бездържано заохка и едва ли помнеше, какво му се случи. Мъчително метна глава назадъ, помъчи се да поеме въздух, задави се, захълца, тежко и болезнено въздъхна и простена:

—О-хъ!... Ржката ми...

Краката му се прегънаха, обрули глава и се отпусна въ ржцетѣ на машинистра. Той изгуби съзнание.

Всичко утихна около харманката.

Мълчаливи и замислени, лениво шетаха работницитѣ около батозата. До единъ бѣха изненадани отъ това ужасно и неочаквано нещастие; всички, като че ли гледаха предъ себе си него, окървавенъ и блѣдъ, съ половина ржка до лакатя, кръвьта, която шуртеше и още пищеше въ ушитѣ имъ отчаяния викъ на нещастника.

—Остана бедниятъ безъ ржка....

—Сждба! . . .

Продължително, три пѫти на редъ изпищя сирената на локомотива и зарева отнова батозата. Шумътъ и бученето на апарата постепенно погълнаха всѣки гласъ и разговоръ и работата се възобнови пакъ така, като че ли не бѣ нищо се случило.

Дѣдо Найденъ и снаха му наближиха селото.

—Видишъ ли, тамъ оная машина? Тамъ работи Димитъръ—думаше дѣдо Найденъ сочейки съ тоягата си.

Снаха му не се обади, погледна къмъ машината и се наведе да стегне вързопа съ дрехитѣ.

Предъ самитѣ врата на кухнята, машинистера посрещна дѣдо Найденъ и предпазливо му отгатна за случката съ Димитъръ.

— А? Кждс..—Бършейки потьта отъ лицето си, отговори дѣдо Найденъ запъхтянъ. Той нищо не разбра, поотдъхна си малко и каза:

—Горещо, като въ пещъ... Е-е, То се знае... Лѣтенъ день...

Но, когато последния го покани вжтре и безъ да продума показа болния лежащъ на земята върху една окъсана рогозка, съ треперяща ржка той бавно подпря тоягата на стената, отпустна ржце и нѣкакъ диво и перешително втренчи погледа си право въ очитѣ на машинистера.

—А?... какво се е случило...А?...

Машинистра мълчеше...

Димитъръ лежеше на гърба си. Лицето му бѣше покрито съ една голѣма, мръсна кжрпа, надъ която бръмчаха рой досадни мухи. Едната му ржка простната на страна, съ полусвитъ юмрукъ бѣше жълта, като на мрътвецъ. Дишането, като че ли бѣше престанало,

Старецътъ бавно се сложи на колене до главата му и съ треперѣща ржка подигна края на кърпата

Очитѣ му бѣха полуотворени и приличаха на две стъклени топки. Клепачитѣ, едвамъ се движеха. Устата полуотворена, като че ли бѣ изкривена въ една странна, болезнена усмивка, показвайки редъ бѣли, здрави зжби. По блѣдото му лице ни една черта не трепкаше. Брадата и мустацитѣ изглеждаха, като че ли нарочно бѣха заподени въ това мъртвешко лице.

— Димитре... Синко...—Промълви старецътъ съ треперѣщъ гласъ.

Очитѣ му се отвориха широко. Втренчено той се загледа безъ да мръдне клепкитѣ си. Въздъхна тежко, отвори уста, но вмѣсто думи, жално и хрипкаво испусна нѣкакъвъ стонъ, приличенъ на вой. Устнитѣ му се свиха, гърдитѣ мусе надуха, мръдна глава на страна, задавено захълца и жално зарида.

—Димитре... Синко мой — Простена

презъ сълзи старецътъ и отпусна края на кърпата.

Снаха му нерешително прекрачи прага, направи една крачка и се спря. Отъ дългото стоене подъ силната слънчева светлина, тя нищо не виждаше.

—Влезъ... влезъ булка...—се чу плачътъ на дѣдо Найдна.

Тя погледна тамъ, откждето се чу гласътъ, направи една крачка, но пакъ се спря. Очитѣ и примрежени нищо не виждаха въ стаята.

Изъ въздуха се чувствуваше една тежка, дори задушлива миризма на влажна пръсть.

—Ела, булка, ела по близо...— Заплака старецътъ съ гласъ.

Средъ голата стая, на една одърпана рогозка, безчувственъ, като мъртвецъ лежеше Димитъръ. На ниско, дървено столче, седналъ до главата му дѣдо Найденъ плачеше.

Обезумяла, тя отстжпи една крачка и остана като вкаменена. Вързопа съ дрехитѣ падна подъ мишницата и на земята...

Нѣкжде отъ далечъ, като че ли отъ джното на земятя тя чу плачатъ на бѣдния старецъ:

—Влезъ, булка...влезъ..ела по близо..

Предъ отворенитѣ врата на стаята бѣха се натрупали вече работници и работнички. Разчорлени глави, прашни и потни лица надничаха любопитно отъ прозореца.

—Баща му...

—Жена му...

—Нещастие... какво нещастие...

Батозата бучеше средъ облаци отъ прахъ и ситня плява. Дребни сламчици, изхвърлени високо отъ апарата, омотаваха се въ бесенъ въртежъ подъ палящитѣ слънчеви лжчи и изглеждаха, като ситенъ златенъ пращецъ, който се сипеше отъ небето.

Отъ върха на голѣмата купа едра плява, задъ батозата, нѣкой високо и протожено пѣеше.

Din vol. „Scris. unei răzeș“.
de Cezar Petrescu

Чезарь Петреску

Разказътъ на дѣдо Тома.

По склопътъ на гората, шосето обикаляше змиеобразно изгубвайки се ясно въ сѣнката на дърветата. Подъ свода отъ листа, звънко отеква удара на конскитѣ копита. Нечайно минувача отпуска поводитѣ и слуша захласнатъ екътъ на гората. Издалече прижда ритмичния ударъ на дърваритѣ, като неуморна въздишка на гората. Отъ тамъ се провира една скрита пжтека между оплетенитѣ вѣйки, лещакъ и стълбата на капини.

Колко ми бѣше познатъ тоя пжть въ миналото!

Въздухътъ е прохладенъ и наситенъ съ ароматъ. Водата безпирно клокочи; осата брѣмчи изтънко съ прозирнитѣ си крила. И днесъ, както и всѣкога, горе, межу клонитѣ, немирни косове свиреха своята радость. А горе, презъ преплетенитѣ листа, като презъ прозорецъ, небето се откройва синьо, дълбоко, въ безконечностьта. Лениви облаци бавно се провлачатъ. Вѣтъратъ замира между клонетѣ.

Въ този мигъ връзкитѣ съ останалия свѣтъ сж прекъснати.

Но ето, че сноци, Когато почивахъ, изтегнатъ, на гъстата трева, съ ржце подъ глава, самотата ми бѣше нарушена.

Наклоненъ лжчъ прорѣзваше листата. Две водни кончета, съ копринени криле се любуваха грациозно. Наблюдавахъ летенето имъ единъ часъ, а може би и повече. Една кукумявка съ строгъ и механиченъ гласъ, на интервали, викаше, другарката си.

Така далечъ бѣха ме отвлекли мислитѣ, щото катеричката съ рунтавата опашка, застанала смѣло на една клонка на брѣста, наблюдавайки ме съ изпитателни очи, стори ми се въ този часъ по-приятенъ гостенинъ отъ човѣка, който изнекна изведнжжъ съ тежки стжпки, въ края на пжтеката. Азъ потрепнахъ неблагодаренъ отъ гостенина, който безпокоеше забравата ми. Старецътъ, който се приближаваше отваряйки пжть съ тоягата си между опърничавитѣ клонки, бѣше ми познатъ и приятелъ. Едно време, Тома, горския пазачъ държеше ме на колената си, като дѣте, учеше ме да поставямъ примки въ шумата, откри ми полянки съ ягоди и малини. А презъ време, на една ваканция, заведе ме горе по склона на гората, кждето едни двойка сърни съ малкото си бѣха направили легло.

Скачамъ на крака и го посрещамъ съ радость. Знаехъ че една цигара отъ добръ тютюнъ би го зарадвала много. Не се излъгахъ. Цигарата беше добре-дошла. Старецътъ бѣше загриженъ и имаше право . . . Два дена бѣха се изминали, откакто се завърна

отъ столицата, кждето синь му, Костаке—вашия колю от Каапша—е между голѣмцитѣ. Грижитѣ заведоха стареца тамъ—тжгата повече, за да види чедото си. И помиренъ отъ грижитѣ върна се той, за винаги натжженъ отъ чедото си.

И какво добро момче е Косю! Какъвъ сюжетъ за последнитѣ духовитости на илюстрованитѣ списания, какъвъ безуменъ другарь въ гуляй, какъ грациозно хвърля бакшиша, кога става! Спомнянъ цѣлата му сжщность и питамъ се, дали може да подозира нѣкой измежду васъ, че Косю е синътъ на горскиятъ пазачъ, Тома отъ Пояна, кждето е хайманувалъ босъ по полето и кждето и днесъ има единъ братъ съ цървули.

Седналъ на дипъ пжнь Тома разкриваше горчевината си, ровейки земята съ края на тоягата си.

—Една кжща господи, една кжща, да ти е драго да стжпишъ по килимитѣ. Остави това, ами лошо ме гледаше слугинята, като че ли я изѣдохъ. . .

—Кжде е Костакелъ?

—Какъвъ Костакелъ!

—Какъ, какъвъ . . . Момчето ми. . . Господи . . . отъ тукъ . . . Азъ съмъ татко му.

Тя си блещи очитѣ. А че, не казахъ, Господи, прости ме, кой знае, какво прогрешение!

Прави, разправяй, докато разбере, че господинъ Косю е моя Костакелъ, синъ на султана, съ свиделство по закона отъ Пояновската община. И тя ме намести на единъ столъ.

—Чакай!

Чакамъ. Гледамъ по стенитѣ. Изписани, господи прости ме, само съ голи жени, ама знаешъ, голи, както ги е родила майка имъ. Голѣмо чудо казвамъ, лошо се е изменилъ свѣта. По насъ женята и на баня си турятъ една риза. Въ дулапитѣ книги, вестници; познава се, че си въ кжща на човѣкъ надаренъ съ наука. По едно време, зуррр! . . . звъни нѣкой.

Влиза единъ господинъ. Дрехи, като отъ кутия. Лицето му бѣло, като сирене. Приказва съ слугинята. Изгледа ме два пжти отъ глава, до пети; знаешъ азъ стояхъ на крайчеца на стола, като старецъ, който не е ходилъ много.

—Нѣма да чакамъ—каза той. Поставя си шапчицата на върха, прави така съ единъ пръстъ, като сбогомъ и си отива. Азъ още чакамъ. Пакъ зуррр! . . . Бѣга слугинята, отваря; влиза една коконка, да знаешъ, бѣла и бърза, като огънь. И красива. . . Нѣма какво да кажа; д о б р о о к о и м а л ъ моя синъ. Ходи тя, като у дома си, измерва ме отъ върха до нозетѣ, разхвърля изъ чекмеджетата, застава предъ огледалото, изважда отъ една торбичка труфила и бърже налага по лицето, по вежди, по устни. . . вчудихъ се отъ такава бързина. Разхожда се нѣспокойно и изведнъжъ:

—Заминавамъ! Отиде си и тази.

Стоя и чакамъ, И пакъ, зуррр! . . . и пакъ други; като на воденица. Около трима провървяха така. Казвамъ много свѣтъ познавалъ моя синъ, станалъ човѣкъ.

Въ края на кращатата, когато почнахъ да свиквамъ съ обичайте на кжщата, ето и той. Бѣлъ, тънакъ, облеченъ, като никой другъ. Така ми дойде на сърце, като вълна отъ радость. Вижъ, ние старитѣ сме по слаби. Когато ме видя, спря се на прага и каза:

—Тате! —и като че ли не се надѣваше на такъвъ гостенинъ . . . Спускамъ се да го цѣлувамъ, а той се обърна къмъ слугинята:

—Излезъ! Само когато звъня, тогава да дойдешъ!—И протегна чело да го цѣлуна.

Ехъ, казвамъ си азъ—изменило се тативото момче.

—Какъвъ вѣтъръ?

—Да те видя. И после сестра ти Илинка се жени и желаемъ да дойдешъ день, два между насъ.—А той отъ тамъ—:

—Добре, ще видимъ. Колко ще стошъ? Грижеше се бѣдното момче да замина по-скоро.

И пакъ зуррр! . . .влиза единъ съ бѣла шапка, съ бѣла дреха, съ бѣли чехли.

Азъ бѣхъ забравенъ въ едно кюше като странникъ.

—После¡—казвамъ азъ—драги Костакелъ, навѣрно нѣмашъ време, да дойда по късно.

—Не отвърна той—единъ моментъ, ето господина си отива.

Огива си оня и пакъ оставаме сами; мълчимъ и двама.

—Азъ, може би, на Илинкината свадба нѣма да мога да дойда. . . Да ти дамъ хиляда лева за разноски. . . И изважда отъ чекмеджето една банкнота.

—Добре—казвамъ си. Това е защото го е срамъ да се върне въ село. Вземахъ банкнотата, згъвамъ я; ехъ добра е и парата. Ставамъ и му казвамъ:

—Бре момче, добре сж и паритѣ, че сме бѣдни, но вижъ душата не се купува съ пари и ти нѣма да я купишъ нито съ всичкитѣ хиляди на свѣта. Оставай си синко!

—До виждане тате! . . .

И ето така си видѣхъ щастието отъ Букурещь. Мислѣхъ, когато се завръщахъ въ вагона че съмъ опръсканъ отъ капка дъждъ.

Нито звѣрътъ не забравя, кого е кърмилъ; обаче човѣкътъ е по-звѣръ и отъ звѣра! . . .

Дѣдо Тома млъкна. Слънцето изпращаше лжчитѣ си наклонно. Цвѣтѣ водни кончета, съ копринените крила и сапфирови очи, гонеха се още безъ спиръ . . .

Превелъ, Д. Петровъ.

Студенти

Тѣ идватъ смирени изъ тъмнитѣ хижи,
съ надежди крилати и светли мечти;
но първата стжпка—и черните грижи
причукватъ предъ тѣхнитѣ скромни врати.
Въ очитѣ имъ свети безумната жажда
да бждатъ тѣ първи средъ шумниятъ градъ,
а буйната младость въ сърцата подклажда
тревожната мисъль за бѣдниятъ братъ.

Тѣ идватъ отломка, звѣздица нищожна,
средъ мракъ непрогледенъ на чемерна нощь.
Въ тѣхъ зрѣе въ превара мисълъ тревожна
и търсятъ тѣ щастно уречени вождъ.
Градътъ ги приема съ раскрити обятя,
градътъ имъ предлага отровниятъ чарь
на свойтѣ вертепи—гнѣздо на развратa
и пламва въ сърца имъ невидимъ пожаръ.

Но тежка измама, напразни примѣжди,
погрешенъ е пжтътъ, а погледътъ слѣпъ.
Тѣ тръгватъ по новъ пжть съ нови надежди
и викатъ тѣ гладни:—„Ний искаме хлѣбъ“!
„О, братя, ний тънемъ въ черна мизерия
„взрете се въ нашитѣ безбройни бѣди,
„ний чакаме помощь, топли съчуствия,
„че демонътъ гладъ ни безжалостъ гнети.“

Предъ тѣхъ се поставятъ съ хиледи примки
и пропасти зеятъ предъ всѣки завой.
Мракътъ надделява, угасватъ свѣтлинки
и тѣ настървени виятъ съ вълчи вой.
И чуйятъ глави тѣ по тъмни кюшета
и биятъ безъ милостъ тѣ своя другарь,
но буйната пламва, увлича въртежа,
за мъсть грозна блъсва въ ржката ханджаръ.

Но младостьта зрѣе, отлятатъ години
и съ тѣхъ безгрижнитѣ студенчески дни,
дѣлгъ новъ зове ги къмъ родни долини
на служба народна и, — край младини!
Но споменътъ и ясенъ остава въ душата
катъ луча вълшебна отъ приказни свѣтъ
и спомва за младость, въскръсва мечтата
студентска и съ нея и устремътъ младъ.

Добруджанска пѣсень

Дунавъ тече, мѣтна вода влече
и въ водата вихри самовили;
Дунавъ тече, тежка мисълъ влече
къмъ дѣвойки чудни и красиви.

„Хей овчарьо, овцитѣ подкарай—
шепнатъ вили—ума си не губи,
полунощъ отколе вечъ преваля,
самовили щуритъ салъ любятъ“.

Слуша момко, сърце незнай мира.
Щуръ че билъ ехъ—нека щуръ да бжде!
и въ водата! Все ще се умира,
нека Господъ самси да отсжди.

Блѣятъ овце, гледатъ Дунавъ мжтни.
мжтна вода бавно се провлича,
а Дунавътъ шепне въ слова смѣтни:
„Що значи смърть за тозъ що обича?“

8915/1968
ОКРЪЖНА БИБЛИОТЕКА

Раздѣла

Ний не ще се видимъ нивга вечъ,
за раздѣла сетенъ часъ удари;
ще отминешъ на северъ далечъ
ще забравишъ любовь и другари.

Ще обикнешъ ти друга жена
и ще найдешъ ти други другари,
но запомни на вѣки една
тебъ не ще те никога забрави.

Вечерня когато прозвъни
ще запалва блѣдното кандило
и сърдечни слова ще мълви
шепотътъ й тихо и уныло.

За раздѣла сетенъ часъ удари,
зная, ще земинешъ ти отъ насъ;
ще забравитъ любовъ и другари,
но помни: не ще забравя азъ!

Ганка Велева

П. К. ЯВОРОВУ.

Нашитъ сѫдби решени бѣха
въ деньтъ когато те видяхъ,
безъ да щатъ сърдцата ни се слѣха
и почувствахъ тягостна уплаха,
че смѫрта тогава ощъ прозрѣхъ.

Мина ти катъ приказна царица
и обаи милионни градъ,
всѣки шепнеше, ахъ, хубавица,
а завърши горка мъченица,
не намери нигде близъкъ братъ.

Ревносьта като жестока змия
зъбитъ въ душата ти бѣ впила,
бѣхъ жестокъ и зълъ и азъ самия
и те мъчихъ, ахъ, защо да крия
но затуй стократно по-си мила.

Нашитп сърца решени бѣха
и когато мъртва те видяхъ,
не почувствахъ никаква уплаха,
даже не простенахъ, не заплакахъ,
че пронизанъ азъ самия бѣхъ!

Наталия Есперансъ

НАДЕЖДА

Защо ме тъй лъстително поглеждашъ?
Въ сърцето ми запали пакъ надежда
и искрата на обичъ дълготрайна.
Защо да крия мойта малка тайна:
обикнахъ те при първа още среща,
и ти отвърна съ погледъ благъ зовеща
въ градината на твойта мисълъ чиста,
наскоро ще проблеснешъ всепобедно,
макаръ че тукъ е тягостно и скверно
и много ще те иматъ като врагъ,
при все че ти си въ сѫщность ангелъ благъ
отъ Господа дарена съ дарь безценень.

Ела при менъ и тежкото ми бреме
въ борбата за човѣшки правдини,
макаръ за мигъ, отъ рамо поемни,
че скоро грозна буря ще завей
подъ сѣнката на кървавото знаме
и цѣлий свѣтъ ще пламневъ адски пламъкъ.
И азъ борецъ, синъ вѣренъ на народа
подъ знамето ще тръгна тихъ, безъ злоба
а може би ще да си найда гроба
ощъ въ първий день на кървавия бой,
но ти кажи, нали ще бѫдешъ моя?

Изъ ромъжската поезия.

ДНИ НА ГОРЕСТЬ

П. Черна

Далечъ средъ угари богати,
где мощно власта гладътъ—стрѣвъ,
посредъ колиби и палати,
проля се много братска кръвь.

Сега спокойствие царува,
но изъ бездна приижда гласъ,
молби, проклятия се дочуватъ
и пѫтници треперятъ въ страхъ.

О слънце на любовь, тъй свѣто,
до где не вникнешъ въ старий гробъ
прикрий кръвтьта на брата робъ,

изтрий петната изъ полята,
деди ни да не разбератъ
чия кръвь бѣ и кой я ля.

Л. Блага

Приятелю отрасналъ въ морний градъ,
въ задухъ нетърпимъ и непоносимъ смратъ
желая да те стисна като братъ.

Приятелю, ти който никога не си видялъ
ни слънце, ни поле, ни цъфнали дъбрави
ела да ти покажа възчернитѣ угари.

Погледни въ безкрайнитѣ долини
бразди тучни, здрави и богати,
угари, катъ биволи космати,
черни и огромни мощни птици
слезли изъ небето по земята.

Но внимавай, бавно приближи,
съ пѣсень венцезална на устата,
да не сплашишъ, да не опетнишъ
съ кракътъ си скверненъ ти полята.

Унинie.

Ний ржка за ржка ще вървимъ на градътъ въвъ студения шумъ
пригодили въ сърдцата си всичката ледена мжка на стария градъ,
а тревожно ще пѣе ще свири надъ насъ пъстроцветния сивъ маскарадъ
и ще ржси конфети и пепелъ по нашитѣ красгосани други.

Като черъ димъ ще ръми септемврийската вечерь по нашитѣ стжпки,
като дрипи на скъсани флагове ще летятъ предъ очитѣ ни прилепи—
ще се киска отчаяно вѣтърътъ, ще ридаятъ тополитѣ тжпо...
а надъ насъ витлиемска звезда, синь миражъ въ далечна пустиня.

Сестро моя чуй иаблизо се смѣе въ безумна забрава латерната,
на живота отровния сънь и зловещия черъ некрологъ—
тамъ въ танца, виното, димът и безкрайниятъ фалшъ на витринитѣ
пиянъ и забравенъ се гърчи въ смжртни конвулсии самия Богъ.

Чуй какъ спира сърцето... азъ умирамъ моя дивна сестро...
нейде удря часовникъ и камбана за смъртникъ звъни....
изнемогналъ и лудъ, азъ цѣлувамъ твойтѣ пълни и снежи гърди,
и въ тъмата безшумно угасва една витлиемска звезда.

II.

Събуди ме моя нежна любима сестра—
тъй смутена душата ми дири наивната ласка на твойтѣ тайни очи,
азъ съмъ тъй изморенъ и разбитъ отъ шума на гъмжащитѣ сиви тълпи.
тъй безутешно разбитъ, моя скжпа любима сестра.

Тихо свири нощьта, и луната е царственна блѣда
по липитѣ се люшкатъ безпомощно черни, развети кордели...
и край мене звъни, и край мене ликува нѣкаква свѣтла побѣда,
и нощьта е безкрайно спокойна, луната мрътвешки ме гледа.

Иванъ Х. Василиевъ

Н. Минскій

ЗА СОЛОМЕ.

(ОТКЪСЛЕКЪ)

Не всѣкога идеята на извѣстно художественно произведение съвпада съ неговия сюжетъ, още по рѣдко съ замисъла на автора. Четейки драма или романъ, ние се разхождаме изъ единъ красивъ градъ, унесени въ движението на тълпитѣ, възхищавайки се отъ красотата на паметницитѣ, фасадитѣ зданията. И пребродили вече улицитѣ, опознали лицата на града, ние се качваме на звънярнята въ храма, и отъ тамъ отъ височината—откриваме онова, което не виждаме отдолу — единството на града неговия истински образъ, своеобразно и непосредствено свързанъ строежа на почвата и културата на народа и неговото историческо минало. Сжщото е и при дадено художественно произведение. За да прозремъ единството, органическата връзка съ епохата на нѣкоя съвременна истина подъ влияние на която се развиватъ изразенитѣ събития. Въ подобно съзвание, момента на творчеството и неговия процесъ, споредъ менъ включва, истинския смисъль на критиката, да се произнесе да разкритикува [трѣбва да се признае] задача не съвсемъ лека.

Идеята на дадено произведение опредѣляща творческата воля на автора е скрита, като всѣка жизнена сила, въ дълбочинитѣ на душата, и да се достигне до нея по пжть на синтезароидата мисъль, е трудно. Ако на критиката се удаде да прозре това върховно единство, произведението се преобразова, като по чудо, всичкитѣ му части се сливатъ въ едно нераздѣлно цѣло, и не само отдѣлнитѣ епизоди, изглеждащи по-напредъ случайно, пламватъ въ огъня на субективната необходимость, а цѣлото произведение се пренася въ сферата на висшата разумность.

Въ трагедията на Уайлда, критиката обикновено се спира не на идеята, а само на нейния авторски замисъль. Прието е да се говори и въ „Саломе“, Уайлдъ е въплотилъ нѣколко свои любими парадокси, като ги изострилъ до крайность. На първо мѣсто естетичния парадоксъ: истинската цѣна на явленията се опредѣля не отъ тѣхното вътрешно естетическо съдържание, а отъ външното естетическо съвършенство. Иоанъ проповѣдва противъ грѣха и сладострастието, но Саломе не чува проповѣданитѣ слова, тя вижда само проповѣдващитѣ червени устни. И въ нея пламва страсть къмъ този който отрича страстьта, тя жажда да цѣлуне устата клеймящи грѣха на цѣлувната. Втория— парадоксъ на индивидуализма смисъльтъ на живота е въ удовлетворението на своитѣ желания, своето волево азъ. Саломе иска да цѣлуне устата на Иоана—желанието й трѣбва да бжде изпълнено и нѣма пречка въ свѣта, която да спре това желание.

Убийството на любимия човѣкъ е нищо предъ убийството на своето желание. „Азъ искамъ съ фатална необходимость се превръща въ „азъ ще го направя“, — третия парадоксъ на демонизва.

Саломе желае радостно устата на Иоана, но ако той се съгласеше, би осквернилъ своята свегиня, извършилъ би кощунство и светотатство. Оскверненията на светинята е зрана на любовта, и въ това е нейната съблазнъ и огънь. В рна на закона на любовьта, Саломе трѣбва да умъртви този, който надъ светинята на любовьта, поставя светинята на своя Богъ.

Тия сж парадокситѣ, които обикновено критиката открива въ трагедията на Уайлда, като нейна идея, подкрепявайки мисълтьта си съ цитати изъ „Intentions“. Твърде възможно, това тълкуваме на критицитѣ да съвпада съ намеренията на автора. Повърхностно, то като че ли хвърля достатъчно светлина върху велики епизоди на трагедията, макаръ да не е въ сила да ги обедини и да осветли дълбочината на пиесата. Действително има нѣщо противорѣчиво между естетичното отношение къмъ живота игнориращо съдържание заради формата и демоничното, за което решающо въ момента се явява именно съдържанието. Възникватъ редъ психохогически въпроси, на които изложенитѣ парадокси не даватъ отговоръ. Главния отъ тѣхъ: случайна ли е любовьта на Саломе, или необходима? Дали тя обича Иоана зарадъ неговото бѣло тѣло, черни коси, червени устни, или затуй, че това тѣло, коси устни принадлежатъ на новия Богъ? Нали до срещата съ Иоана, Саломе е водила целомъдренъ животъ, отколкото такъвъ отговарящъ на завета на демоничния естетизъмъ. Но защо? Затуй ли, че до това време Саломе случайно не срещнала средъ окржжащитѣ я иудеи и езичници, красивъ юноша, който да задоволи нейния вкусъ, или затова, че тя не е могла да се влюби освенъ въ пророка? Допустимо е, че нейната страсть е раздрусана отъ демоничната блавънъ да светотатствува.—Но ако случайно не й се паднеше на пжтя на живота суровия Иоанъ, проповѣдникъ на покаянието не би ли познала тя живата страсть и би ли свършила своитѣ дни

въ свѣтъ и чистота? Въ името на какво? Тука, критиката нѣма сила да отговори, но не можемъ ли да решимъ ние? Ние не знаемъ най-главното въ трагедията—не знаемъ истинския характеръ на нейната героиня.

Не греши ли критиката, като предава голѣмо значение на авторския замисъль и не вижда въ „Саломе“ осѣнъ отражение на модерния естетизъмъ и демонизъмъ? Отъ всички тълкувания, които съмъ челъ и слушалъ, най ме поразиха думитѣ на една руска актриса, по мнението на която, Саломе повѣрвала въ Христа, които и се открилъ въ проповедитѣ на Иоана. Не се ли скрива въ тези думи ключатъ на цѣлата трагедия и даже може би на цѣлата поезия на цѣлия Уайлдъ животъ, проповедника на демоничния естетизъмъ, предчувствуванъ вече новата светлина, която той после открива на дъното на отрицанието и себеотрицанието обаяние скрито въ трагедията на Уйалда, ще ни стане понятно само тогава, когато отминавайки фабулата на пиесата и авторското намерение, се постараемъ да разкриемъ нейната идея и уловимъ нейното единство отъ височината на великата истина, която е била движуща сила на сторията въ онова далечно и загадачно минало Говоре за истината на двуединството — тази философска основа на християнско въодушевление, подобно на това което, понѣкога на единството е било философски— вдъхновяващото начало на цѣлото еврейство.

Превелъ, Вас.

Г-жа ФЛОРА Б. ПЕТРОВА

Наскоро известната оперна артистка г-жа Флора Б. Петрова ще даде единъ дълго готвенъ свой концертъ.

Г-жа Петрова, която е добре известна на цѣлата провинция и града ни отъ нѣколкото до сега съ успѣхъ изнесени концерта, е прогресирала съ неимозерни бързи крачки.

Отишла на специализация въ Парижъ, тамъ изнася нѣколко концерта, които веднага обрѣщатъ внимание на тамкашнитѣ музикални среди; цѣлата преса и най-вече вестницитѣ Екселсиоръ, Фигаро, Комедия се произнасятъ съ крайно ласкави отзиви за надарената съ силенъ и приятенъ гласъ пѣвица.

Сѫщо и концерта, изнесенъ въ гр. Варна е билъ истинско музикално празненство.

Сега, преди да замине за Парижъ, гдето е ангажирана въ руската опера, тя ще изнесе тукъ единъ прощаленъ концертъ, който вѣрваме ще бѫде справедливо приценен и отлично посетенъ.

КРИТИЧЕСКИ ПРЕГЛЕДЪ

Списание Поле.

Съ настоящия брой появява се на бѣлъ свѣтъ литературното списание „Поле“. При днешнитѣ трудни условия за каквато и да било интелектуална работа, започването на едно чисто литературно списание е най-малкото дързость. Дързостенъ е не самия фактъ на издаването, колкото смелото решение на редакцията да подведе безпощадна борба противъ най голѣмото общо зло—невежеството.

Отъ нѣколко години въ нашия градъ се забелѣзва едно странно явление: честнитѣ и интелигентни наши сили сж отстжпили въ всичко на безчестнитѣ и неграмотнитѣ. Неграмотностьта е взела върхъ и безнаказано безчинствува. Шарлатанията и измамата сж въведени като ржководни начала и се гаврятъ надъ общественото мнение,

Разни невежи — писачи, безъ абсолютна никаква морална и интелектуална гаранция сж достигнали до завидното положение да бждатъ ржководители на общественото мнение и редактори на вестници. И понеже душата имъ е препълнена съ мерзавщина, и вестнитѣ имъ сж препълнени съ нея, съ нея заразяватъ и обществото.

Интелигенцията е мълчала до сега, обществото е нехаело, а невежитѣ все повече сж се одързоставяли.

Именно, тука е главното значение на появата на списанието Поле, което громко заявява, че ще имъ бжде най-големия заклетъ врагъ.

Тука е смисъла на нашата ожесточена бждаща борба, единствената цель на която ще бжде изместването изъ литературната и журналистическа наша нива на ненужнитѣ и злотворни плевели.

Инъкъ действайки, мислимъ, че самите ние ще си подпишемъ смъртната присжда.

Липсватъ библиотеки.

Общеизвестна истина е, че печатната книга прекомерно е поскжпняла и не всѣкои при настоящитѣ пазарни цѣни може да се ползува отъ нея.

При това положение единствения изходъ е създаването на поне едничка обществена библиотека, макаръ и за цѣлия окржгъ.

Но тая културна проблема отъ такова сждбоносно значение за нашата провинция не е взета още присърце отъ компетентнитѣ кржгове

Правятъ се оглушки и се нехае, времето лети, а невежеството взема все по-застрашителни размери.

Кога ще настжпи тъй необходимото отрезвление?

Любителска театрална група.

Липсата на театрална проява въ нашия градъ е особено осезателна. При едно население отъ 40 и повече хиляди граждани тукъ се даватъ едвали едно или две презъ годината представления, които най вече слабо се изнасятъ, въпреки че се отлично посещаватъ.

Немѣятъ младежитѣ, немѣятъ гражданитѣ, а тукътаме надарените съ божи дарец любители артисти задремватъ и заглъхватъ въ общото безразличие.

Сега се канятъ неколцина, и дано поскоро реализиратъ планътъ си, да основатъ любителска театрална група.

Отначало ще бжде трудно, защото, въобще. всѣко начало е трудно, но еднъжъ да се започне, да се подготвятъ и изнесътъ нѣколко пиески и после самото общество нѣма да ги остави на мира.

Г-ца Ганка Велева.

Единственятъ добре уреждань въ нашия край ежедневенъ вестникъ „Куриеръ“ въ поллисника „Нашитѣ надежди“ изнесе една отлична характеристика за младата и обѣжаваща, вероятна бждаща поетеса г-ца Ганка Велева.

Толкова млада и една начеваща, тя намира сърдечни нотки, които затрогватъ читателя.

Тя ни е обещала своето сътрудничество въ списанието, като ни изпрати и нѣколко стихотворения, едно отъ които поместяме. Нека читателя внимателно го прочете за да види, какво задушевно заразяващо чувство изразява то.

За въ бждаще сжщо ще поместяме нейни трудове

Иорданъ Стратиевъ.

Предъ насъ е първата стихотворна сбирка, Велики Петъкъ на младия и много обещаващъ поетъ Йорданъ Стратиевъ.

Повечето отъ поместенитѣ стихотворения сѫ още преди нѣколко години написани въ голѣмото литературно списание „Златорогъ“ Въ тия стихотворения авторътъ ни разправи премного за разни домина, черни пера, рапети, парфети и прочия работи, които колкото и внимателно да четемъ и препрочитаме пакъ не могатъ да ни затрогнатъ

Но въ сѫщата сбирка сѫ поместени и множество по-нови, а даже и непечатани творения, които ясно показватъ, че г-нъ Стратиевъ е изоставилъ стихотворенията препълнени съ карнавални и бални вечери, пѫтъ и е тръгналъ по майчиния и по бащиния, който извежда до родната кѫщурка гдето сме се родили, расли и порасли.

За следующия брой ще измолимъ авторътъ да ни позволи да поместимъ нѣкой стихотворения въ сп. „Поле“, сѫщо тогава и основно ще разгледаме сбирката му—Велики Петъкъ.

Наталия Есперансъ

Въ настоящия брой поместваме едно посветено на Яворова стихотворение. Авторката му е младата г-ца Наталия Есперансъ, която прави смели и сполучливи опити въ стихотворството. Тя е родена въ съседното намъ приморско градче и отъ малка се е калила въ буритѣ на живота

Тя има и други изпратени намъ стихотворения отъ които лъха заразяващата скръбъ по-нещо мило и безвъзвратно изгубено, прозира се бичътъ на едно печално минало и надеждата на едно по светло бѫдаще.

Въ следующия брой ще поместимъ и ще дадемъ по-обстойна характеристика на стихотворенията и.

Просвѣтително Ехо.

Едничкото списание за наука и кулгура въ нашия забравенъ край.

Колко трудности, колко препятствия, какви усилия лежатъ на основата на всѣко едно подобно начинание!

Следъ една годишна трезвенна борба, легна въ люлката на забравата, да се събуди днесъ, съ още по-бодъръ духъ и свежи сили. Неговата надежда, тогава, която тъй свѣтло озаряваше мъглявитѣ добруджански равнини, биде помрачена отъ тъменъ облакъ и втората му годишнина принудено се отдаде въ леденитѣ обятия на мълчанието.

Всичко десеть книжки въ продължение на една година. И до днесъ ние помнимъ заключението на десетата книжка—нѣколко скромно изказани думи, съ пълна вѣра за утрешното:

„Вѣрваме—втората година на списанието ще бѫдемъ по мощни и закрепнали“.

Вѣрвали ме и ние, но не дочакахме. Цѣли три, дълги години—въ абсолютно мълчание и —никой, никой не посмя да подаде ржка.

И едва сега, в'едно съ китната пролѣтъ отново екна неговото ехо изъ нашитѣ равнини и поля . . . .

. . . Това ехо—идящо отъ далечния Томисъ ще найде откликъ въ тъжна а пѣсенъ на бурно шумящитѣ Калиакренски вълни, ще се слеятъ въ едно и ще закретатъ по опустелитѣ друмища на родината ни, разпилявайки семето на просвѣата и въ най-тъмнитѣ ни кѫтчета.

Къмъ пишущитѣ братя

Желаемъ да спечелимъ довериего на всичкитѣ пишущи братя отъ нашата провинция, като постепенно въ наше лице да свикнатъ да виждатъ свои изразители и представители.

Ще насърчаваме и ще подкрепявиме всички обещаващи млади сили, ще имъ поместяме трудоветѣ, ще се произнасяме надъ тѣхъ съ обичъ и добросъвестность' въобще ще се помъчимъ да бѫдемъ органътъ на интелигенцията отъ цѣлия нашъ край.

Но при тоя категориченъ ангажаментъ, мислимъ че дългъ се налага и на интелигенцията и пишущитѣ братя да ни подкрепятъ всѣчески.

Да видимъ!

—Въ следващитѣ книжки на списанието ни последователно ще бѫдатъ поместени добруджански пейзажи, скици, портреги и наброски отъ наши талантливи художници. На поканата ни младитѣ, многообещаващи наши художници съ готовность се отзоваха, за което Редакцията предварително имъ поднася своитѣ благодарности.

—„Поле“ редовно ще излиза на всѣки месецъ на 1 и на 15 число'

— Всичко, за списанието, молимъ, да се изпраща на едресъ:

Янъ Х. Яневъ—ул. „Пр Елисабета“ 9
„ПОЛЕ“ Базарджикъ.

—Желающи да сътрудничатъ при вписването на списанието умоляватъ се да изпращауъ ржкописитѣ си отъ 1—5 и отъ 15—20

Ржкописи назадъ не се връщатъ.

Цѣна 15 лей

Тип. Comercială "Bazargic